

Хоч не зруйнована — руїна ся будова,
З усіх кутків тут пустка вигляда.
Здається, тільки що промчалась тут біда,
Мов хуртовина грізная, раптова.

Тут водограїв ледве чутна мова, —
Журливо, тихо гомонить вода, —
Немов сльозами, краплями спада;
Себе оплакує оселя ся чудова.

Стоять з гарему звалища сумні,
Садок і башта; тут в колишні дні
Вродливі бранки вроду марнували.
Колись тут сила і неволя панувала,

Та сила зникла, все лежить а руїні, —
Неволя й досі править в сій країні!

Примітки

Джерело : Леся Українка. Зібрання творів у 12 тт. — К. : Наукова думка, 1975 р., т. 1, с. 107.

Вперше надруковано у збірці « [На крилах пісень](#) », 1893, стор. 66 — 78, як цикл із «Заспіву» і дванадцяти поезій.